

Слънцето изплава изъ далечния сивъ воденъ кржгозоръ и позлати гладката повърхность на морето. Малката рибарска лодка на дѣда Никола се отдѣли отъ брѣга и леко се понесе. Старииятъ рибаръ бавно удари веслата и се отправи навжтре. Малката му десетгодишна внучка Хринка, която седѣше предъ него, писна весело като чайка и се отпусна свободно. Тя обичаше морето. Когато времето бѣше хубаво, дѣдо ѝ често я вземаше съ себе си.

Днесъ Хринка бѣше особено весела. Русата ѝ коса леко се развѣваше. По обгореното ѝ отъ слънцето лице сияеше усмивка. Дѣдо ѝ, старъ рибаръ, отрастналъ по морето, пушеше лулата, гледаше я весело и караше мълчаливо все по-навжтре и по-навжтре. Брѣгътъ остана далеко. Кжщитѣ се заличиха въ сивината на кржгозора. Морето бѣше спокойно.

Дѣдо Никола хвърли котва, спрѣ лодката и пуста вждицитѣ, тънки дълги вжжета, на които бѣха поставени малки кукички, съ тънки перца на тѣхъ, що служеха за примамка на лакомитѣ риби. Часъ по часъ той ги изтегляше въ лодката. Малката Хринка откачаше рибитѣ, слагаше ги въ коша и шумно се радваше. Ловътъ бѣше изобилень, и дѣдо Никола бѣше доволенъ.

— Ти имашъ щастие, Хринке. Когато си съ мене, всѣкога има добъръ ловъ, — казваше ѝ мило той.

Къмъ обѣдъ излѣзе лекъ вѣтрець. Морето леко се разигра. Дѣдо Никола, унесенъ въ лова, не обърна внимание на това. Пъкъ и още бѣ рано. Чакъ когато лодката почна да се подхвърля слабо надъ водата, той вдигна очи и обгледа кржгозора. Въ далечината се подигаше нѣщо тъмно и страшно.

— Ха-а, да бѣгаме, Хринке, готви се буря! — каза загрижено дѣдо Никола и почна да прибира вждицитѣ.

Но когато вдигна котвата и хвана греблата, единъ ударъ подъ лодката я вдигна високо, разклати я, и тозчасъ тя се намѣри между две вълни като въ пропасть.

Морето веднага зашумѣ силно. Тежки вълни изскачаха изъ дълбинитѣ и заподмѣтаха лодката. Старецьтъ я отправи къмъ брѣга, който не се виждаше. Лодката не го слушаше. Страшна сила я теглѣше навжтре. Грамадитѣ вълни се мѣтаха, сякашъ нѣкое грамадно чудовище играеше безумно на морското дѣно и изхвърляше водитѣ. Вѣгъртъ се засили. Хринка се уви уплашена въ лодката и втренчи очи въ безпокойното лице на дѣда си.

— Не бой се, не бой се! — успокой я той.

Ала вълнитѣ се засилваха и изтрѣгваха лодката изъ здравитѣ ржце на стареца, и тя не напредваше, а сякашъ стоеше на едно мѣсто. Вълнитѣ я дър-